

Pravda – metodika jejího hledání

PRAVDA JE TO, CO JEST = PRAVDA JE BYTÍ

Zdroj PRAVDY

Pro zjednodušení lze rozeznávat dva druhy pravdy – Pravdu JSOUCNA a pravdu skutkovou.

Pravda JSOUCNA

Zdrojem nejvyšší Pravdy je JSOUCNO. Jsoucno je to, co jest. Jsoucno existuje nezávisle na schopnosti je vnímat jednotlivými lidmi, protože je tvořeno vyšším vědomím, než je to lidské. JSOUCNO je tedy nezávislé na vědomí člověka. Jeho existence je nezávislá na tom, zda ho vnímáme, zda si ho uvědomujeme. JSOUCNO obsahuje všechny úrovně vědomí, všechny úrovně hmoty, časové cykly, prostory a pravidla, dle kterých probíhá veškerý vývoj. Duchovní věda rozlišuje JSOUCNO projevené a neprojevené. V projeveném JSOUCNU se nachází i náš „vesmír“ definovaný pěti Arci Principy (duch, hmota, čas, prostor a zákon), jak je definuje nám dostupná duchovní věda. Tuto Pravdu JSOUCNA poznávají lidé s více rozvinutým vědomím, kteří jsou zpravidla označováni jako zasvěcenci, tj. zasvěcenci do Pravdy JSOUCNA. Člověk, který ještě nemá takto rozvinuté vědomí, může získat zprostředkovanou informaci o JSOUCNU z duchovních nauk.

Pravda skutková

Skutečnost je námi vytvořený obraz JSOUCNA, který je základem našeho světonázoru. Skutečností se tedy pro člověka stává ta část JSOUCNA, kterou vnímá. Rozsah skutečnosti závisí na vývojové úrovni vědomí člověka. Skutečnost každého člověka se více nebo méně shoduje se JSOUCNEM a skutečností jiných bytostí.

Rozpoznané jsoucno (tzn. skutečnost) považuje člověk za pravdu. Z pohledu člověka to znamená, že pravda je vše to, co podle něho je (předměty, procesy, energie, bytosti atd.), co vnímá svými smysly a pomocí jemu dostupných technických prostředků. Tyto vjemy v mysli interpretuje do představ (obrazů) o světě. Tzn. že takto chápáná pravda je individuální. Skutková pravda každého člověka závisí na jeho schopnosti rozlišení a na kultuře, ze které vyšel. Ke shodě o tom, co je pravda, proto dochází pouze mezi osobami s obdobnou mírou rozpoznání JSOUCNA.

Vlivy, které působí na utváření obrazu skutkové pravdy a spravedlnosti

1. Rodina, blízcí –kultura společnosti	4. Náboženství
2. Škola	5. Věda
3. Media	6. Vlastní studium a poznání

Úroveň vědomí a jeho vliv na vyhodnocování pravdy

I když na čtyři osoby ve stejném věku a pohlaví bude působit stejná kvalita a intenzita výše uvedených šesti vlivů, může nastat stav, kdy každá z těchto čtyř osob bude vyhodnocovat skutečnost – pravdu ve významně jiné kvalitě. Příčinou tohoto rozdílného vnímání skutečnosti je především rozdílná vývojová úroveň jejich vědomí. Pro vysvětlení velkého rozdílu v úrovni vědomí ve výše uvedeném případě je nutno si uvědomit, že každá z těchto čtyř osob si do současného života přinesla jiné vybavení, které získala v minulém vývojovém období.

Vědomí je společnou součástí všech projevů celého hmotného i nehmotného vesmíru. Vědomí dalo i prvotní impuls k jeho vzniku. Dle duchovní vědy je sedm úrovní vědomí člověka, z nichž první tři a polovina čtvrté úrovně jsou involuční a druhá polovina čtvrté a poslední tři jsou evoluční. Současnou čtvrtou úroveň vědomí člověka nazývá duchovní věda „bdělým vědomím“. Duchovní věda rozlišuje tři vývojové stupně bdělého vědomí: Dojmové (Manasické), Encyklopedické (Buddické) a Procesní (Ahamkárické). Úroveň vědomí je měřitelná úrovní sebeuvědomění.

V Zemském vývojovém cyklu člověka je možné dosáhnout dalších tří úrovní vědomí, které jsou vyšší, než je bdělé vědomí, které má většina současného lidstva. Tato vědomí lze pojmenovat: Strategické (MANASické), Konceptuální (BUDDHické) a Neduální (ATMICKÉ). Již v minulosti byli a také v současnosti jsou lidé, kteří dosáhli ve svém vývoji některého z těchto tří vyšších úrovní vědomí. V budoucnosti se bude postupně počet takových lidí zvětšovat. Nad sedmi úrovněmi vědomí člověka rozlišuje duchovní věda ještě dalších pět úrovní vědomí bytostí.

Sebevědomí

Základním rozdílem mezi výše uvedenými úrovněmi vědomí je druh a kvalita sebevědomí.

Nepravé sebevědomí

Bdělé vědomí (dojmové, encyklopedické a procesní) se vyznačuje tzv. nepravým sebevědomím, běžně označovaným jako egoistické sebevědomí. Zdrojem nepravého sebevědomí je srovnávání se s druhými lidmi a přírodou. Tzn. zdroj sebevědomí je ve vnějším světě mimo člověka. Člověk často za sebe sama nepovažuje jen svoji tělesnost, ale i vlastněný hmotný majetek, své děti, partnera nebo členy skupiny, které ovládá. Za jeho zdraví, radost, štěstí, úspěch může vnější svět, který proto člověk chce změnit tak, aby mu sloužil a vedl k naplnění jeho touhy, k jeho úspěchu i na úkor druhých bytostí. Tato vývojová úroveň sebevědomí vznikla přibližně v době Starořecké a dnes je nositelem nepravého sebevědomí především tzv. západní civilizace.

V dřívějších dobách Aryanské epochy (cca od 7500 př.n.l. do 750 př.n.l.) převládalo sebevědomí kolektivní. Pokud je člověk s tímto sebevědomím dotázán, kdo je, označí sebe jménem kmene nebo skupiny, se kterou se identifikuje a se kterou prožívá sounáležitost. Tento druh sebevědomí na různých místech naší planety přetrvává dodnes.

Pravé sebevědomí

Pro tři úrovně vědomí, které jsou vyšší, než je bdělé vědomí, je charakteristické tzv. pravé sebevědomí. Zdrojem pravého sebevědomí je sebepoznání. Člověk s pravým sebevědomím za sebe sama nejdříve nepovažuje své fyzické tělo, pak ani tělo energetické, ještě později ani tělo pocitové, a nakonec ani svoje tělo mentální, tj. své myšlenky. Důvodem je jeho schopnost rozlišení a na základě tohoto rozlišení poznání, že není autorem mnohých svých pocitů a myšlenek a že musí rozlišovat, které pocity a myšlenky tvoří on sám a které přijímá zvenku. Dochází k poznání, že v míře nerozlišení původu pocitů a myšlenek je nesvobodný, je ovládán a využíván jinými subjekty. Naopak svobodným se stává v míře, ve které se nechá ovlivňovat pouze pocity a myšlenkami, které tvoří on sám za účelem svého sebezdokonalení. Z pohledu pravého sebevědomí není budování nepravého sebevědomí duchovní činností, ale pouze duševní. Duch, který člověka s nepravým sebevědomím řídí, je jím totiž nepoznaný, a proto tento člověk mylně považuje za svého ducha své nepravé sebevědomí. V řízení společnosti bude možné poznat lidi s pravým sebevědomím podle toho, že ač budou mít všechny předpoklady pro zastávání funkce např. starosty, prezidenta a podobně, nebudou o tuto pozici bojovat, ale naopak budou ze všech svých sil podporovat kolegu ustanoveného do této funkce dle pravidel, která v té době budou pro toto ustanovení do funkce platit.

Čtyři druhy skutkové pravdy podle úrovně vědomí

A. Pravda dojmová (manasická), která je emoční a ideologická

Pravda je to, co cítím, čemu věřím.

Emoční a ideologická pravda vzniká na základě kaleidoskopického vnímání reality, kdy mluvíme o bdělém vědomí dojmovém (Manasickém). Pravda emoční je založena na vnímání reality svým cítěním na základě osobního náboženství. V duchovní vědě se mluví o projevu duše citivé. Pravda ideologická vzniká na základě identity s ideologií. Pravdu emoční i ideologickou je možno označit jako kaleidoskopickou. To znamená, že je rychle se měnící bez ukotvení v rozumu. Člověk s tímto vnímáním pravdy je snadno manipulovatelný. O těchto lidech se říká: co na srdci, to na jazyku.

Emoční pravda na základě sounáležitosti

Dokumentární film o antilopách.

Dělej antilopo, uteč mu!

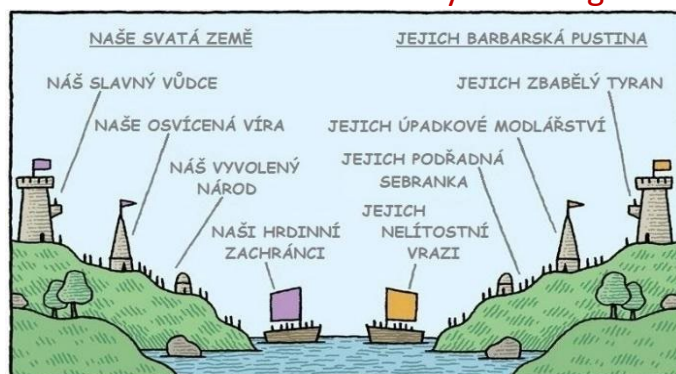
Dokumentární film o lvech.

Dělej lve, chytň jí!

Pravda na základě identity s ideologií

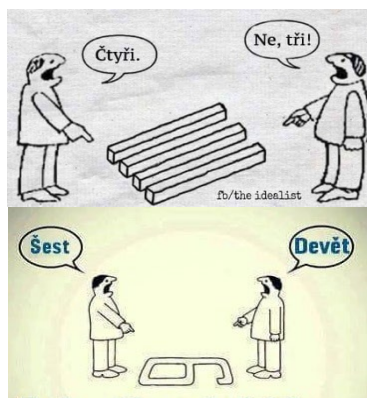
B. Pravda encyklopedická (Buddická), která je rozumová

Pravda je to, co jest, co lze změřit, zvážit a ověřit smysly či přístroji

Tuto schopnost uvědomovat si vyvíjíme prostřednictvím našeho mentálního těla (našeho myšlení, tak jak je běžně známe). R. Steiner nazývá tuto úroveň pravdou pocházející z dodatečného myšlení: „Když dnes člověk myslí pouze svým rozumem, potom jeho myšlenky nejsou zakořeněny ve skutečnosti. Tyto myšlenky se pohybují pouze ve stínovém bytí.“

Prakticky to znamená, že toto vědění je nedostatečně ověřeno poznáním – vlastní zkušeností. Proto je neúplné, částečné. Manipulace člověka s tímto vnímáním pravdy je složitější, ale za to trvalá a těžko jim překonatelná.

Pravda na základě částečného vědění

Pravda prezentovaná myšlenkovou mapou

C. Pravda procesní (Ahamkárická), která je založena na rozeznávání hierarchie procesů

Pravda na základě chápání procesů

Pravda na základě hierarchie cílů

1. Neměnné cíle vycházející ze smyslu života, které jsou platné pro všechny bytosti.
2. Aktuální cíle platné pro lidstvo
3. Aktuální cíle platné pro vlastní národ
4. Aktuální cíle platné pro skupiny, v kterých člověk působí
5. Osobní cíle dle sedmiletí

Pro tuto úroveň pravdy lze použít metodu Logického rámce a Plné funkce řízení dle Konceptu obecné bezpečnosti.

Tento druh vnímání pravdy umožňuje vnímat procesy a řídit je, ale také dává schopnost manipulovat druhé lidi. Člověk se snadno stává pokrytcem, protože se řídí pravidlem: Účel svěť prostředky. Pokud má člověk s touto úrovní vědomí také vyvinuté svědomí, tak má předpoklad být velmi dobrým vůdcem, řídícím pracovníkem.

D. Pravda strategická a konceptuální, která je duchovní

Pravda z úrovně plného lidství – Pravda je to, co jest a nepomíjí

Tzn. to, co je a nepomíjí, je vlastní tvořivou silou přetvořené tělo astrální (pocitové), éterické (energie různě nazývaná: živa, prána, Čchi, Ki, atd.) a fyzické (kosti, svaly, krev, míza, nervy).

Tuto tvořivou sílu vyvíjíme v oblasti myšlení, ke kterému zřejmě slouží jiná část mozku než ta, kterou používáme pro dnes běžné myšlení.

Tuto pravdu hledají všichni adepti tzv. přímé stezky, jako jsou např. jogíni, mystici apod. Přetváření pocitového těla se děje postupně v krocích, kterými jsou chudoba, pokora, trpělivost a čistota.

CHUDOBA	POKORA
NELPĚNÍ NA HMOTNÝCH STATCÍCH Reprezentantem dosažení této dokonalosti je uváděn <u>Diógenés ze Sinópe</u> , který na doporučení svého duchovního učitele Antisthenova rozdál všechny svůj majetek a žil v sudu. Nelpění se však nerovná nevlastnit. Světci zpravidla majetek nevlastní. Pokud ano, tak jím pomáhají druhým, avšak ne tím, že jej rozdávají, ale že pomocí svého majetku tvoří to, co druhým pomáhá. Ten, kdo majetek nemá, zpravidla po něm touží. Opravdové nelpění na majetku předpokládá, že v nějaké době u tohoto člověka došlo k naplnění, uspokojení této touhy. Diogenésovi však chyběla pokora. Tato dokonalost je doporučována či požadována pro společenské postavení, kdy člověk řídí, vede, má zodpovědnost za 100 tisíc až jeden milion lidí.	NELPĚNÍ NA VLASTNÍCH ÚSUDCÍCH O nelpění na úsudcích či vědění lze uvažovat zcela shodně jako o nelpění na majetku. Nejdříve jej musím mít, abych se jej mohl vzdát. Kdo vědění nedosáhl, ten se nemá čeho vzdávat. Za reprezentanta této dokonalosti je považován <u>filosof Sokrates</u> díky svému slavnému výroku: Vím, že nic nevím. O Sokratovi je známo, že měl znalosti, za které by i v dnešní době obdržel několik vysokoškolských titulů. Jeho výrok je informací o nepatrnosti či nicotnosti hodnoty logicko-pojmového vědění oproti poznání, které získal díky svému duchovnímu cvičení (meditaci). Tato dokonalost je doporučována či požadována pro společenské postavení, kdy člověk řídí, vede, má zodpovědnost za jeden milion až sto milionů lidí.
TRPĚLIVOST	ČISTOTA
NELPĚNÍ NA EMOČNÍCH PROŽITCÍCH Představu o této dokonalosti lze získat porovnáním vztahu k jídlu běžného člověka a mistra s touto vlastností. Běžný člověk, když nedostane jídlo, které čekal, tak sice s obtížemi, ale bude pokračovat ve své práci. Když nedostane ani další jídlo, pak sice bude pokračovat v práci, ale všechny jeho myšlenky se budou upírat k tomu, jak si jídlo zajistit. Pokud nedostane ani další jídlo, přestane svoji práci vykonávat a půjde si jídlo obstarat. Mistr, když nedostane jeden den jídlo, bude stejně svědomitě vykonávat svoji práci a ani jedna myšlenka mu neuteče k jídlu. Stejně bude konat i druhý den, když jídlo opět neobdrží. Když jídlo dostane, tak jej vychutná mnohonásobně více než běžný člověk, protože má mnohem více rozvinuté smysly. Tato dokonalost člověka kvalifikuje k podílu řízení lidstva.	DOSAŽENÍ PLNOSTI A VYROVNANOSTI MUŽSKÉ A ŽENSKÉ ENERGIE Představu o této dokonalosti můžeme získat, když budeme pozorovat rostlinu. Rostlina nemá emoční tělo, a proto každá rostlina představuje tuto dokonalost. Nádech této dokonalosti můžeme vycítit u dívek, které se vnitřně ztotožňují s rostlinou. Pro člověka znamená nelpění na sexuálních prožitcích plné zvládnutí svého pocitového těla. Nedosahuje této dokonalosti odříkáním, ale plným a rovnovážným rozvinutím mužského i ženského principu v sobě. Tato dokonalost člověka kvalifikuje ke vstupu do oblasti, která překračuje běžné lidství. Tato oblast se v ezoterní terminologii nazývá Buddhi.

Velmi častým typem nerovnovážného vývoje člověka je nedostatečně vyvinuté mentální tělo, nedostatečně propracované pomoci nástrojů pro rozvoj běžného myšlení (umění, vědy a filosofie), jehož důsledkem je jednak neschopnost samostatně postupovat bez pomoci učitele a jednak je takováto bytost zahlcena vjemy, které jsou nadpozemské, ale které není tato bytost schopna zpracovat do úsudků, a tím není schopna samostatné tvořivé činnosti v této oblasti. Stává se tak nástrojem, vykonavatelem vůle jiných bytostí, jak kladných, tak často i záporných.

Z výše uvedeného vidíme, že je riziko jak ve výhradním zaměření na běžné převážně materialistické myšlení a tím na chápání pravdy dle bodu B. a C., tak je i riziko v nerozvinutí tohoto typu myšlení. Řešením dle R. Steinera je práce s myslí pomocí studia duchovní vědy. Druhým krokem je návrat ke komplexnímu vědění, tak jak je známe z doby před Aristotelem, ovšem v nové kvalitě. K tomuto vědění se dopravujeme pomocí Vědy, která vznikne propojením duchovní a konvenční vědy. Tato nová Věda otevře cestu velkému počtu lidí ke vnímání a realizaci Pravdy dle bodu D, které je podmínkou pro vědomé prožívání sounáležitosti, tzn. naplnění odkazu Kristova učení, a které povede k rozvoji pravého sebevědomí a přiměřené vývojové úrovni dané společností.

A. Metody intelektuální

1. Porovnáním duchovních směrů zjistit, v čem se všechny shodnou. Těmto poznatkům lze přidělit vysoký stupeň pravděpodobnosti, že je tomu skutečně tak, jak se tvrdí.
2. Pravidla (kony) prezentované duchovní vědou lze dokládat jejich promítnutím v praktickém životě.
3. Čtení z knihy života. Nad všechno psané písmo je přímé „čtení“ z procesů vlastního života. Přiblížením se k tomuto ideálu je tvorba živých dokumentů, tzn. žádný dokument není ukončen, je stále otevřen k připomínkám a novým podnětům.
4. Používání slov (jazyka), které souzní se skutečností.
5. [Říhova metoda definice slov v rámci jevu](#)
6. Metoda logického rámce
7. Metoda Plné funkce řízení dle Koncepce obecné bezpečnosti

B. Metody duchovního zprostředkování pravdy

1. Meditace
2. Naslouchání vedení (příklad Prince a zlaté podkovy)
3. Kineziologie (svalový test)

Výhoda kineziologické metody spočívá v poměrné snadnosti jejího naučení. Nevýhodou je, že nabízí řešení z pohledu momentální situace. Dlouhodobý výhled nebo zpětný pohled lze získat jen metodou intelektuální.

C. Metody přímého poznávání

Je jen málo těch, kteří tuto metodu ovládají.

D. Použitá literatura

1. Kňaz Ján Maliarik: Jediné pravé nejvyšší Náboženství, Poznání nejvyšší Pravdy
2. Kňaz Ján Maliarik: Světlo Upanišad (Sarva Upanišáda)
3. Kňaz Ján Maliarik: Mravní výchova dítěte
4. Dr. Rudolf Steiner: Poslání Pravdy
5. Dr. Rudolf Steiner: O meditování
6. Dr. Rudolf Steiner: Apokalypsa – Obraz budoucí vývoje Země
7. Jaroslav Škvařil: Zákon Sedmera dle různých duchovních škol (přehled a propojení terminologie)
8. Jaroslav Škvařil: Definice dobra a zla
9. Jaroslav Škvařil: Být či nebýt Breathariánem?